

# JUTURAMAT

Nr. 109. „RAHVALEHE“ maksuta kaasanne.

15. septembril 1937.

## LÕUNAMERE

### MISTER RANDI SUUR SALADUS PIRAADID

17

Frank L. Packardil kriminaalromaan

Mis oli vaebeal juhtunud ilal kahtlase? Kas Marioni ei ähvardanud veel oht — kas tal polnud veel põhjust kartmises? Igatuguseid kujutlusi ilmus vaimusilmade ette.

Korraks kaebas ta põisti. Üks naasimaruini tõmmati ettevaatlikult läbi.

Ta kuulis sosivat Aghar Pindi.

„Sahib, kas oled seal?“

Peter liks ruttu pärismaalase poole.

„Jah,“ ütles ta ja naeris Aghar Pindi kae. „Oms preili Garthi jumra veel kõik korras? Kas see kaabakas Tajal Ali...“

„Kõik on korrus, sahib! On nii, nagu ütlesin.“ ütles Aghar Pindi jutu sosinal muusale. Ta süües lauskest ukse ja aetna pambu, mille ta kaasa oli toonud, jalge ette. „Pärastseks. Ei kosta kausi ja me jõuame Tajal Ali peidukohale. Ta on nüüd niivõrd tegevuses, et tal pole aega mõelda misis sahibile. Ta kavatseb minna maaile missi sahibiga ja paari nädala, Mina olen ka nend... Nii kausi kui Tajal... pole pannud jalga maaile, pole missi sahibil midagi kausi. Kas sahib mõistab mind?“

„Jah,“ ütles Peter. „Jah, näen seda.“

„Pole palju aega, sahib, ja pean ruttu rääkima. Kuula soolega! Tajal Ali peidukoht on vae kaabakas nida teegi si tuune. See saab mae all, mis varematal päevadel — si mäleta selle nimetus, —

mis süües varem tuld ja sulatanud kaljusid — — —“

„Kuulnood väljaoh“, seletas Peter ruttu. „Mõistan, Jarka!“

„Jah, sahib, mis oli selle mae nimetus,“ ütles Aghar Pindi. „See on hiigelmägi, mis kerkib kõrgelt ja taha järelt otse veele. Seal pole mingit kallast. Kui meri vaikne on, võib luua otse sinna sõita. Teatud kohal on väike kaljupukk. Sealt algab väikene rada, mis viib kõrgelt kaljudele ja kuppudele. Aga mere poolt pole midagi näha. Isegi siis, kui ollakse mae lähedal, võib otsida ja otsida, kuid ei leia midagi. Paa-



„Kas sahib pole? Blake, kelle pea eest lubatud vii tuhat naela?“

dita või laevata ei saa mõelda põgenemisele sellest kõigest, sest veel on süüav ja müli-davini kaugemal kohust, kua lõpeb rada, po-le jätal mingit peatust. Kõikjal langes mi-gi järealt merre."

"Kas arvad siis, et koopast võib välja ja minna veel teine tee?" küsis Peter häkku.

"Jah, sahib. Aga keegi peale Tajal Ali ning tema lähimate kaasklaste pole seda näi-gi näinud. Selle limber keerleb igelik lugu. Kuidas see on tekkinud, pole arusa. Räägi-takse, et tee teisele poole mäge võib läbi koopa, mis lasub end avada võimega."

Peter kortistas kulme

"See kõlab tõesti fantastiliselt," tähendas ta, "eriti, et mina kindel pole, kas minni tee võib läbida välja."

"Saahh," vastas Aghar Pind, "tean seda kindlasti, kuigi mu silm seda pole näinud. Kuidas! Kõnkes näe ah on viies osor, uuo ruum, kua mehed lükuda tohvrad ja ka elu-avad, on vald väike osa sellest. Koopas on kuu küü, ku, see on jõudnud vaevalt esi-missees vaerandisse. See osa kuuist, mida näha võib, on üle nink tasane kaljupind. See osa aga, mida ei nähta, on pime kura-tik, mis ulatub mas sügavusse. All süg-avuses kuulidub vee mõrnamist, nagu voolaks maa-veet vee põhjussees sügavusse. Kas sa-hib mõistat kalutella, miline on kuu esi-missees vaerandis? Alamine osa on sissekääk koopasse. Seal alates kuni poole kuuini on ruum, kua võib lükuda mehed. Aga mitte keegi peale juhtide ja muu — olen Tajal Ali isiklik teener — et tehi avada üle selle piiri. Teises otsas sahib, on sissekääk koo-passe, mille Tajal Ali on muutnud ilmeokeks elu-avadeks. Kuu kaugelt sin koobas ulatub, ei tea, sest ma pole kunagi kaugemale läi-nud, kui Tajal Ali on lubanud, sest loe vas-tu ekatjaid otas surmanuhtlus. Aga olen märkanud, et Tajal Ali on jõudnud tundide-viisi. Seepärast olen kindel, et peab olema teinist koopasse, millest paljud kõnelevad, ja mul peab olema väljopääs mae all. Peale selle, sahib, olen arvamusel, et asi, mis las-keb end avada võimega, saab ka hädakorral läbi mehejõuga."

"Kas tahad seda seega, et preili Garth võib päähenda sel teel?" küsis Peter hinge kinni pidades

"Jah, sahib, ja sellega mina."

"See on teine asi!" Peter raputas pead.

"Kuidas, püüas saarele ja tolesse koopas-se, kus mu ümber on laevavähi inimene?"

"Ka selleks on mul juba oma plaan," vas-tas Aghar Pind.

"Kas oled näinud sellist preili Garthi-gu?" tahtis teada Peter.

"Ei, sahib! Ja ainult seepärast mitte, et Tajal Ali on oma kabe alamaga kahtini, kui sahib oli hetke eest lahkunud mias sa-hibi juurest. Nad põdasid sõda. Kuulsin, et

Tajal Ali ning miss sahib pidid minema maale, ja et laev pidi edasi sõitma. Seisn kogu aja miss sahibi toa ukse taga. Miss sahibi toppa pole keer läinud. Siis tuli teade, et oime saare lähedal Tajal Ali ja tema kaasklased läksid tekkle. Kasutasin seda juhuat ja lippasin alla. Enne seda arvas Tajal Ali veel kuu niipea kui oime saar-nud maale, vna miss sahib koopasse ja oodata seal kuni ta tuleb."

Aghar Pindi plaan.

"Ja sa mõtled, et saad sokuada ka minu maale?"

"Jah, sahib."

"Ja siis?"

"Siis, sahib, valmistan Tajal Alile nagu tavai-elt sõda ja jooki, ja kui ta onnud on, jääb ta kaugale puugema, sest tahan suutata teema juuli müduga, mis annab tead und ja siis..."

"Ja siis?" küsis Peter pinevalt.

"Ja siis, sahib, on meil mitu tundi aega, et päähenda talajaseel teel, millest juba rääkin. Teisepool mäge laieneb saar, seal on palju puid nagu metsas. Seal ei ole ke-dagi peale ühe mehe, keda arvatakse Tajal Ali. Seal on paat ja ringi on palju saari. Mõrtesin varastada paadi ja võtta selleks ohelt saarelt teisele, kuni õnnestub kokku saada valveteis, kes võivad vna meel kig-d-lusse koha."

Peter haalus. Mees oli näinud vaevalt ja ainult. Ta oli juba läinud, et seda võis usaldada — aga mis põhjuseil tahtas ta mu?

"Oled hien sõles, Aghar Pind," tähendus Peter. "Kui nad mu kätte saavad, oled järe-misel minniti surnud. Siles ei kahtle ma silmapilikuil, ja seepärast ei saa sinust aru, ütlesid juba, et ei saa mind armastusest preili Garthi eka minna vastu. Mis põhjuseil riskid sa aga oma eluga, Aghar Pind?"

"Mis sahib ütleb, on tõsi," vastas paris-maalane rahulikuil, "ja on ka aga teada põhjust. — Saah —, olen vaeue mees —"

Peter kokkus ilme muutus karmiks.

"Oo, mõistan," hoidis ta. "Ostad, et saad preili Garthi suure saavatasa."

"Ei, sahib! Ei tea, kas miss sahibi maa-sake midagi selle eest, ku, võiks. Tead ainult, et ta on mõine, kelle sõõvts Tajal Ali, kes on juba näõvunud palju maeil, ja et sahib teda armastab."

Peter vaakis muu

"Kui palju sa tahad?" küsis ta siis.

"Sahib, tahan viis tuhat aeat!"

"Armas jumal!" Peter pohiatas naerua. "Vas tuhat aeat! Kas arvad, et võiksin sulle maksta saelagi. Nipalju kui mul en-dal teada, koosneb kogu mu varandus viiest või kuuest sõõvngist."

"Kas sahiib pole Peter Blake, kelle pea eest on lubatud viis tuhat naela?" küsis Aghar Pind.

Peter jäi keeletuks. Käed tõmbusid ruskasse.

"Kas sahiib ei mõista?" küsis Aghar Pind. "Rühgitsake, et sahiib on tapaud inimene, ja et see, kes toimetab sahiibi ametitöödude kätte, saab viis tuhat naela. Sahiib soovib ju südamest, et missa tahab saaks päästetud. Kui põgenemine on õnnestunud, läheb sahiib minema vastavaks ametiaue ja mina ütlen seal: Toot teie Blake sahiibi! Make-ke mulle tema eest lubatud summa! — Sel viisil saaksin viis tuhat naela."

"Oled hulleim kui viimane lurjus!" kõrgatas Peter vihasealt. "See on ju verehüdi!"

Peter sõnas kõnua üle silmade. Akkür-kanud vastikusevõime hajas, sest tegemist oli ju Marooniga — nii avanes talle tema pöörmõeldus. Ja ta teab, teda päästa.

"Sahiib!" Aghar Pindi hääl oli niisama järe ja ükskõikne nagu alati, "see on sahiib. Ütle sinu sahiibile, mida tahad teha. Ei maksa sulle ühe kulutada sõnu. Kas pean minema?"

"Aga kust tead sa, et ei riku kokkulepet," päris Peter.

"Sahiib," vastas Aghar Pind. "Kui teil on mõniust tema ja pampaa vahel ja tean, et sahiib ei tulnud ead alla peitma."

"Seda hulleim sulle — ja seda hulleim sinu rõpune ettevõtte," ei saanud Peter pidada suud. "Või ainult raha pärast tahad üles anda mehe, kellest arvad, et ta on süütu..."

"Sahiib —," esimest korda oli Aghar Pindi hääl kõrkim, "See on sahiibi asi, kus ta on süütu või süüdi. Kas sahiib tahab nüüd kuhu otsustada?"

"Jah," vastas Peter. "Olen nõus."

"Sis on hea, ja süü..."

"Oota," ütles Peter vabale, "sa ei tohi sellest midagi rääkida preili Garthile. Kardan, et ta pole veendunud minu sõnuses. Ja kui ta seda ka oleks, ei nõustu ta vahest ootma sellise hinnaga eest oma vabadust."

"Kõik võib olla, nagu sahiib ütles," kiitis Aghar Pind. "Ja veel enam. Me põgeneme kolmeks. Selle peab olema, mille üle sin stia, on tõttu. Aga veel teisi asju on seal: üks paar minu kingi, sest need kingad, mis sahiibi jalgas, pole sellised, nagu kannab meeskond. Sinu tõi kaasa midagi, millega sahiib peab varivms oma näo, kaela, käsi- varred ja pahklund, sest ta peab kandma kingi paljastel jalgadel, nagu teevad teised. Sahiib peab ka oma kuuve seljast võtma. Mõu riides on niisama rõpene ja karkine, nagu suuremal osal meie meestest. Vaata, et kasutad rikkalikult seda, mis on pudelis, et keegi ei märkaks sinu õiget nahavärvi. See pudel ja selle sisu kuulub mehele, kes on Tajal Alilist kõrgemal ja keda pole praegu sin. Nagu arvan, peab ta olema valge mees, kuigi ta nägu on seda värvi nagu ma-

lainastel, kui tuleb meie juure. Nägu ühel reilil kabinits, kuidas ta kasutas seda värvi. Kas sahiib mõistab?"

"Mõistab," ütles Peter, "ja stia?"

"Tajal Alil kõik kõlab nii, et pean minema minn sahiibi koopeasse ja talle sinna muuvara ruumi sisse seadma. Tajal Alil tuleb süütu järele. Pärast ettekäändel, et miss sahiib vajab vaipa ja patju, kokku mõned pambud, mida keegi peab kandma. Ja sahiib tuleb neid sinu tooma. Kui tal pambud õigadel, ei paista ta nägu. Kas sahiibile on kõik selge?"

"Jah!" vastas Peter lühidalt.

"Natukesse aja pärast," jatkas Aghar Pind, "jõuab laev rannale. Kui sahiib märkab, et laev seisab paikal, peab ta avama ukse ma- sinaruumi ja kuulutama. Kus hõuon, peab ta ruttu väikesest redelist üles tulema. Mina ja miss sahiib on seal, ootama kaks pampu. Nimitas sahiibi Rahim De'i. Kus meid keegi peaks kuulma, ei tohi see teada, et räägida võrga. Kasu võta mõned pambud õigadele annan pärimaslaate kee'la. Sinu tuleb sahiib lihtsalt järele ja kõnub miss sahiibi ja minu järele. Ous sahiib rahul? Kas sahiib näeb, et teda ei ohvarda suurem oht kui mind?"

Heide pärast sülgas üks Aghar Pindi järele.

Näpaltju kui Peter otsustada võis, seisis laev praegu paikal. Ta tundis, kuidas see äkki millest vastu pörkas. Arvatavasti vastu kaljust randa.

Peter ronis väikesesse masinaruumi ja kuulas pidevalt. Seetõttu kui Aghar Pind tema juurest oli lahkunud, oli mõeldunud umbes pool tundi. Sel ajal polnud ta tege- vuseta olnud. Ta pidi olema välimuselt ko- hutav. Värviat, mille Aghar Pind talle oli toonud, oli ta kulutanud suure hulga. Kahju, et polnud peagiht kühbärast, ta oleks meel- sasti näinud, kuidas ta hõõg välja stigi.

Ta kuulis Aghar Pindi häält. See näis kellestagi rüülevat, kes ei täinud hooliga oma kohust.

"Hei... Rahim De!" karjus ta.

Peter mõistis, Välgukiltsusel läbis ta ma- sinaruumi ja oli õial kahkinda ees. Ta oli valgustatud vahelõiguse ja vaatas ruttu ringi. Äkki tahtis sõda seltsa laada. Seal seisis Marlon!

Põrandal lebas kaks suurt pampu valpa- dega ja patjadega. Nende kõrval seisis Aghar Pind, käes latern.

Peter tundis, et Aghar Pind teda term- vasti ja arvustavalt silmitses. Pärast sõb- ralikku pommitat, mis pidi tähendama rah- bulolu, ütles ta Peterile paar sõna päri- maalaste keeles ja näitas pamp. Peter võttis nad õigadele.

Aghar Pind ruttas neid paremini seadma ja soolats seejuures kähku Peterile kõrval

"Praegu ei saa miss aulihiza ükski rühkida. Ta ei tea veel, et läheme pöörmema," Aghar Pind lõmbus rüüta tagasi. "Mees sahib järgneb mulle," küsis ta pikema jututa, Marion ei vastanud, hakkas aga Aghar Kundi ja Peteri järele sammuma.

Nad jõudsid trepini ja jao seisma. Seal seisis suur tõmmu mees, Peter ei saanud Gelda, kas see oli malatlane või ida-hind. Aghar Pind kummardus sügavasti. Peteri silmad tõmbusid pilule. See oli hahtemata Tajal Ali.

Verd tõusis talle pähe. Ta pidi end tublisti kokku võtma, kui ei tahnud mehele näkku lööda. Tajal Ali kummardus veel ottepoole ja haaras Marionil õlast. See-

juures naernus ta talle kindmetelt ja usalduslikult otsa. Marion tõmbis tagasi, vaatas hirmunult oma ette, nagu läks valgeks. Ükski lihas nõiis ei liikunud.

"Ma ei lase end kaus mõista," sõnas Tajal Ali liinastelt. "Natukese aja pärast tuleb teid külastama."

Sis pöördus ta Aghar Pindi poole, rääkis temaga paar sõna ja seatus kõrvale. Peteri laubale oli ilmunud suuri hõõpleksu. Ah, kui ta ometi saaks paljaste kätega kägistada Tajal Ali!

Marion läks nüüd veidi ebakindlamalt treppi mööda kaljunaakile.

(Järgneb).

# Ma lahkun sinust...

*René Surlois.*

Kui Suzanne Dujaugel päikselisel lägisõhul oma väikest hõltsaki auto Vincennes'i juhtis, sõid ta tundeb ühna lummuslik looda. Ta teadis väga aeglaselt. Ja kui ta jeda märkas, teadis ta ka ajastohu, mispärast ta jeda tegi. See oli mitme teed, et ta jätkas jeda teed. See oli mitme teed, et ta jätkas jeda teed. Kirja taatus, mis algas lõunadega: "Ma lahkun sinust... Selle kirja sahtis ta homsele ajastada oma mehe kirjastustant eest, kui Jacques'i juurest jäänud lahkuda.

Ta ei teinud lahkumissõnuks terveteelset. Aga ta ei talunud jeda elu laumini; see oli leitud lahkuse aostat, aga nüüd pidi lei lõpp tulema, kui ta ei talunud hõltsaki minna. Lühetoimeline elu Jacques'i lõual fõis taie nõi-mõrd nõi-mõrd, et ta hõltsa jeda peaaegu manglaks pidama. Veel oli aga ühe ühe, mis mis wababuse, wael ali olemas teine elu...

Tal korral, kui ta laulatusaotat, res kirj, armastat ta Jacques'i, jesus polnud mingit lahkust. Aga ta tundis teed ainult mõni kuu aga aimanud, et inimese harjumused, ta kõi kui nad pole juht jõulised, mida teiste inimeste juures mihlamiswäärletel peatati, mõinad hõlts nõiwa piinamad ming erutamalt tõiutud, niipea kui nad ühtluses lorbumeles iga pärm jilme ees on. Suzanne'il ei olnud lahtel mih-mahel aostat ühtli muud mõret, kui ootus, et mees wael teed hommitul jumalaga jätul enom

ei ütle: "Kõgemillem, mu wäite," ja hõltsa wäite järe: "Elin ma olen, mu wäite," jõna, mis aotat jandatud pagulast jumbulest wababule põlele, ilia aotat ühele ja jamaile tohale... Ja taatus, et mees ühel hommitul tumbatit wamitussu ei hõlts, et hõlts mis minutit hõlts. Jem jemt magamistappa hõlts: "Terehommitul, mu wäite, tuihõs oieks hommitetega ja hommitjumbuletega?"

Suzanne oli aotat armastat nõiwa ja dea perenaise, ja Jacques'il ei olnud kunagi lahkust, et ta talie tumbust mõis morda. Tema ja Jacques'i mahel ei olnud fõlalt nende aostat jõulust ühtli turja jõna mahetatud. Ja hõlts lahtis Suzanne nüüd oma mehe juurest lahkuda. Juh jellepäraht, et ta armos mitte enom jumbat taluda põemada ühtlusestik hõlts. Põhapõemiti fõlaltatit nad Jacques'i wamemaid ja jemt sõid mitte ilia jõlgeda laht-mad jutud jumbulest, esmapõemiti jüh mad toju ja mangud partit taarte. Teipõemiti tõiht nad teatris ja teipõemiti sõid nad tui-jatub Robert Ventoux', Jacques'i mangupart-neri ja ritta wamapõlts laure. Elin pibi Suzanne fõlts tumbi wõitima, tumb mõlemas me-hed rõihtit üriaojult, teipapõemiti fõlaltatit lina, teebet mangliti jälle taarte fõdus. Põapõemiti wõl taluel ette nõiht teatrit tõihtam-ine ja jumb wõebet laupõemitihtub tertiast-kojmitus.

Kaheksa pilla aastat oli perind kinni jamali programmi, ja nüüd annab lahtumistiri maršle Jacques'ile mõista, et tema mõite Suzanne tema hülga, jät ei ta teha mihlama hõlts...

Õhik-olla Suzanne oletis juba elu meel mõne aasta ebaõi elanud, poleks olnud Robert Erasmus'i, kes teha sellele ajastumale sammule jumbe. Mähe kuu epi olis nad juhuslikult linnas kohtunud, ja siis andis Robert Suzanne'ile mõista, et ta teha juba ammuigi lolahe amab. Robert ütles talle: „Te mõite elati minuga armestada.“ Seal siis puhkes Suzanne nutma ja taebas Robertile oma hõba. Ja mees lehtas talle: „Eiin on ainult ühe mõimelus, mu armas kullakand Suzanne. Te peate Jacques'i juurest lahtuma, kuigi see annab maršle pochte mahuja hõobi. Ma mõelge jelle, et ei olete meel waga noor ja ei on teil mehi, kes oleksid ühimeerilised, kui mõistid teid kullutada, Jacques'i lahtutab tema töö, lehepoolet mõite alla muretu. Kirjutage talle kiri ja minge oma wamemete juure tagasi. Kõhala pärsaj mõtan enbale julguse teid teel süles teha.“

Suzanne ei armeeanud Robert Erasmus. Ja talle ei olnud loogu ei tege, kuibos ta tulemil jään kujanema. Ta teadis ainult üht: elu nagu ta juba praegu elas, oli peirult hõal ja ühskaine, nii et ta igal hommikul ärgates kohtanult peggli haarets, et meabata, kas tal juba hõde juuseid ei ole. Ja Suzanne oli alles õoja jäänud kolmekümnelahpaastajeks...

Ta oli piki aastasid jäänud mõitese aiawitla etre. Ta juhtis auto etremeeitilule garrahi nagu igal õhtul, ja oli waga imestunud, et Jacques talle wasta ei tulnud, et teha wajahtu pochte juuseid. „Joon ma olen järe, mu mõite.“ Parilikult ta oli teha järesele alati hõroopi tagasi.

Kui Suzanne taatidriksis hõitles, jag ta teada, et härra Dubagel olewat runni aja epi õige äritatub oletus loju tulnud, ta olewat tutuga oma tohwerid pakkunud ja jamaa kõitnud. Wõuante jäänud ta kirja wamete, murearmast oli tal hõre äriasi, ütles teenija kohtumale.

Suzanne jooksis oma tappa, seal lebas kiri tunestatund. Ta hõitus järe lahti ja luges. Ta looges ja wajas märkijeni pilte rugitoolile. See kiri oli lahtumistiri. Jacques ei olnud äriast jään ära kõitnud, ta oli lahtunud. Wga miere

lehepõrapi, et ta mõnda teigi naiti oletis armastanud, waid — ja see oli kummalikum — ainult lehepõrapi, et ta ei jäänud taum ühtlasi elu Suzanne'i tõrmal taluba. Tema jäänud jama nelid peanega tormapala jänabete, midistib Suzanne oli jarmistunud oma lahtumistirjaks. „See õhetoimilite elu.“ kirjutas Jacques, „kõid malle nii närmelole, t wamen, waga oletin wanguas. Hõet mu harjumised, mis kuibos ja oma hõitesta amab, kuibos ja loas juure istub, kuibos ja hõruel meebiste hõitab pdrak fõiti mõimalilte toomeerilisi etemolmianu. See fõit teeb mind hõitets ja ma ei tala juba taum. Ma oletin hõuga meelilbi õhõni fõit jelle üle fõitunud, aga muu ei jattunud julguse. Lehepõrapi on fõige pester, kui lõheme lahtu.“

Suzanne luges kirja kolmel terrol, enne kui ta hõitilali mõistis. Ta hõitab idrõstid õu nait hõarads pilaratega. Ta tebas pool tundi diimani ja mõites ainult: „Kõid algaas teine elu. Kõid olen waba. Ilma et Jacques'ile hõitets teefin...“ Ta hõitetas äharmaste wamijale ja lastis oma tohwerid pakkida. „Eiis oletas ta oma lahtumistirja mehe kirjutas lauale ja läts hõitell sammul garrahi, kus ta amuolte loas.“

Ta jõinis Pariisi, mõitis teo hõerõ hõitis ja telefonieris Robert Erasmusile, et olnud teha poote tanni pdrak. Ta almas hõitjama Jacques'i ja pihamaa temaga tungimale tõnolema. Suzanne'i hõäl oli rõõmus ja pilut erustub, waga oluford teha nõudis. Ja siis rali Robert, ta juubles Suzanne'i jarmast mõlemale hõitets ja watas talle armastamale hõitets. Ja siis jäänud ta ara hõigutulega pdrama lõhwarre hõitets naiti piba alatab.

Wga Suzanne pdrtas tagasi. Ta õhutus, kui ta juba tegi. Ta oli mõelnud Robertile ta järele ja ta ei lahtunud end fõitets, kui pochte lahtutama teha juuseid. Ta teadis, wõid algaas wõi elu, aga wõid tõrjus ta juba hõitets tagasi. Ja tebas joos enne, kui hõimastatunud mees aga leibis wõitets kohtunud naiti rahuseada ja tohale jõama paluba.

Tund aga hõitjem tebas Suzanne oma wõmbis, mõitets aiawilks Birnemeis'is, ta hõitib mehe lahtumistirja fõitets ja fõitwatas jelle tege. Ja muustlades tebas ta iffa järe: „Ma lahtu minud. Jacques, ära lahtu minud!“





